

نوشته کریل بولیچف Keril Bulychov

ترجمه : محمد طباطبائی

دیداری از سمرقند و بخارای طلائی

«روی گوانزالز دو کلاویجو» اکر Ruy Gonzalez de Clavijo

دویست سال زودتر به سمرقند می آمد حصارها ، مساجد ، آرامگاهها و نیز کاخهای افراسیاب نامی را بچشم خود میدید . در آن زمان شهر سمرقند دستخوش ویرانی بود . با وجود این وقتیکه کلاویجو ، سفير اسپانیا در دربار تیمور لنگ ، شهر را از دور مشاهده نمود دچار شگفتی وحیرت شد ، زیرا آنچه را که میدید شهری بزرگ و نوین بود . وی مینویسد ، «باغها و تاکستانها در اینجا بحدی زیادند که انسان وقتی شهر نزدیک میشود ابتدا جنگلی واقعی از درختان سربلک کشیده و سپس در میان آنها شهر رامی بیند .» تیمور پس از فتح نیمی از جهان تعداد پیشماری از بزرگان و رعایا یاشن را که درین آنها هنرمندان ، معماران ، حجقاران ، حکاکان و گوهرسازان یافت میشدند به پایتخت جدیدش انتقال داد . غرور تیمور هم مانند قدرتش بی انتها بود . وی دهات اطراف سمرقند را دوباره نامگذاری نمود و میباشستی از آن پس بنامهای بغداد ، قاهره ، دمشق و مانند آن خوانده شوند ، درواقع بزرگترین شهرهای دنیا در مقام مقایسه با سمرقند ، پایتخت تیمور ، دهکده‌ای بیش نبودند .

توده‌های گرد و غبار حاصل از ساختن بنها در فضای سمرقند در جولان بود .

کاشیهای فیروزه‌فام و مینا کاری شده مساجد و نگارخانه‌های زرگون پراکنده شده باشند . نواحی مجاور از برگت و وجود سیزده باغی که در آنجا قرار دارند بنظر دریانی از بزرگ و سرسیزی بخود گرفته‌اند . بر طبق تاریخچه‌های موجود ، بزرگترین این باغها یعنی «باغ جهان» بحدی وسیع

بود که وقتی اسب معمار ساز ندهاش بر حسب اتفاق در آن گم میشود تنها یکماه بعد پیدا میگردد.

اسپانیائیها با یکدینی خاطرات شکفت آمیز به وطن خویش باز گشتند. شهر سمرقند و امپراتوری تیمور بنظر شان جاویدان و تقلید ناپذیر میرسید. اما دیری نپائید که تیمور در گذشت و چندین دهه بعد جانشینانش بخارا را به پایتختی بر گزیدند. ولی بناهای تحسین انگیزی که توسط بردگان و هنرمندان گمنامی ساخته شد، همچنان پا بر جا واستوار ماندند.

شگوه و جلالی گه شهر افراسیاب نام داشت

ای سمرقند توچنان رفیعی که بر استی به با غعدن میمانی. (احمد بن وادی) سمرقند شهریست بزرگ و مدرن با دانشگاه، آموزشگاهها، تماشاخانهها و بناهای دیگر. هنوز هم سمرقند تیموری که زمانی پایتخت جهان بود بحیات خود دادمه میدهد، هناظر هساجد عظیم قدیمی و منظره ساختمانهای قرن بیستم با هم آنکه خاصی آمیخته میشوند.

تپه‌ای بزرگ و بایرون اقع در شمال شهر تنها چیزی است که از شهر سلف سمرقند یعنی شهر افراسیاب که بقدرت روم باستان میرسد باقی مانده است بقا یای آثار هنری این شهر داستان قرنها را که بر حیات آن گذشته باز گویی نماید لشکریان اسکندر کبیر در پای باروها از حرکت بازایستادند و قوای اعزامی خلافای نخستین بدمین شهر روی آوردند. در دورانهای گذشته یک شبکه لوله‌ای سربی در شهر افراسیاب کار گذاشته شده بود که قرنهای متمادی به «ارگ» شهر آب میرساند.

در سال ۱۲۲۰ طوایف مغول بدانجا یورش بردند و چون با مقاومت اهالی شهر مواجه شدند، شهر را مورد چپاول و ویرانی قراردادند. تا ۱۵۰ سال بعد شهر وضعی اسفناک و رقت بارداشت و با غهای پر صفا یش در زیر شهرهای روان صحاری مدفون گشتند. روزی که تیمور تصمیم گرفت سمرقند را به پایتختی بر گزیند روز تجدید بحیات این شهر محسوب شد. در حدود سی سال بعد سمرقند در واقع بصورت پایتخت آسیا و

هر کس پر جنب و جوش فعالیت تجارت و صنایع دستی درآمد و با غهای اطرافش بار دیگر احیاء شدند.

مرگ تیمور پایان عظمت و شکوه سمرقند را در پی نداشت. در زمان سلطنت الغیات، نوه تیمور، کار عمران و آبادانی سمرقند بهمان شدت و سرعت زمان خود تیمور پیش میرفت. الغیات سلطانی مقنده، دانشمند و منجم بوده و مدرسه‌های زیادی را بنا نموده و بدینترتیب سمرقند را بصورت مرکز تمدن آسیائی درآورد.

بقایای آنچه که احتمالاً همترین اقدام الغیات بود یعنی رصدخانه الغیات، مدت نسبتاً کوتاهی است که از کشف آن می‌گذرد. حتی پیش از کشف آن اطلاعات زیادی راجع به آن در دست بود از جمله اینکه در دوره خود در سرتاسر خاور و باخترا همانندی نداشت و زبده‌ترین دانشمندان عصر در آن بکار مطالعه و تحقیق گمارده شده بودند و گرچه دوربین‌های در اختیار نداشتند، با وجود این زیر نظر الغیات موفق به تدوین زیچهای شدند که تا با مرزو زاهمیت خود را از دست نداده‌اند.

ساختمان سه طبقه‌ای رصدخانه با برجهای هشت‌گانه‌اش پس از قتل الغیات توسط عده‌ای متعصب ویران گردید اما باستانشناسان از روی قوس یک زاویه یاب که در تخته سنگی کنده شده و خود گواه ارزش‌های برگویش بشریت می‌باشد، خاکبرداری نموده‌اند.

پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی

شاهزاده و م انسانی

«آسمانهای لا جور دین باشگفتی در چهره زمان خیره می‌نگریستند. چه آنها هر گز بناهای بدين زیبائی و رنگ نديده بودند» (ابوطاهر حجا)

هر چهان‌گردی که به سمرقند پامیکدارد میتواند بر حسب ذوق و سلیقه‌اش مناظر و مکانهای دلخواه خود وا بیا بد. برخی ترجیح میدهند خرابه‌های بنای عظیم «مسجد بی بی خانم» را به بینند، عده‌ای «میدان ریگستان» را با مدرسه‌هایی که در آنجا قرار گرفته می‌پسندند و بالاخره پاره‌ای دیگر از سادگی غرور آمیز «کور امیر» خوششان می‌آید.

اما در مورد خود باید بگوییم که مایل هزاران بار دیگر سمرقند را بهینم تنها باین منظور که بتوانم در سکوت و خلوت «شاه زنده» یعنی آن محیط بی نظری و سحرآمیزی که مقابر بزرگان در آن بنایشده، فروروم. کرچه این آرامگاهها در طی صدها سال یکی بعد از دیگری ساخته شده‌اند، معهداً اثری که مجموعه‌آنها روی ذهن پینته می‌گذارند، فراموش نشدنی است.

آئین «شاهزاده» مدت‌ها پیش از ظهور دین اسلام و در زمان جلال و شوکت افراسیاب رواج داشت. دلبستگی مردم باین آئین بآن درجه بود که پیروان اسلام مصلحت در آن دیدند که از برخورد و ستیزه‌جوئی با آن خودداری کنند ولی در عوض سعی نمودند از آن برای بالا بردن عظمت و شکوه دین جدید استفاده کنند و بدینترتیب بود که روایت هشام بن عباس پسر عمیغ‌میر برسربانها افتاد. بنا بر این روایت هشام بن عباس و یارانش هنگام نماز گزاردن مورد حمله کفار قرار گرفته قطعه شدند. هشام بن عباس سر بریده خود را برداشت و بدرون چاهی عمیق رفت و از آن‌زمان تا کنون در بهشت زندگی می‌کند.

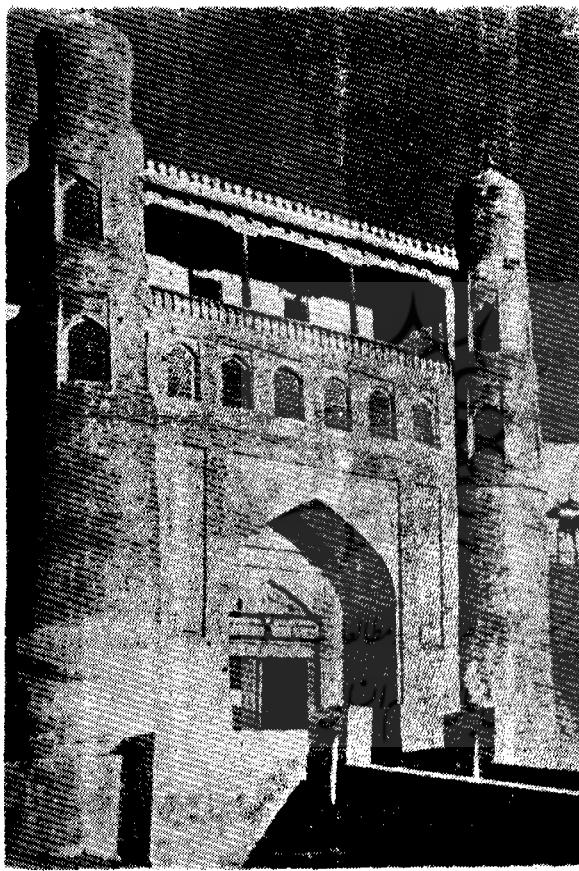
خوشاوندان و نجبای دربار تیمور هر یک برای خود مقبره‌ای در نزدیکی «شاه زنده» ساختند. هر یک از این مقابر که خود گوهری از معماری خاور زمین می‌باشد با نظمی افسانه‌ای یکی بر بالای دیگری در کنار تپه‌ای قرار گرفته‌اند.

معماران و مورخین با آسانی می‌توانند آنها را بر حسب دوره و سبک طبقه‌بندی نموده درباره زیبائی طاقها و گنبد‌های آن دادسخن دهند. آنچه که هنوز هم کنجدکاوی مرا بر می‌انگیزد این موضوع است که چگونه مقابر افرادی با یک‌همه اختلاف در کنار هم دیگر قرار گرفته‌انداز جمله: گور دختری گمنام، آرامگاه یک‌نفر مسلمان معروف بنام حجاج‌الحمد، مقبره همسرتیمور، مزار یک‌سر باز مشهور با اسم امیر بوروندوک و مهمنتر از همه آرامگاه «رومی» منجم نامی که دوست و مصاحب الغیث بود. وی مردی منبع الطبع و بی‌علاقه به مال و ثروت ولی دانشمندی برجسته بود. پس از مرگش بدستور الغیث آرامگاهی برای وی در کنار آرامگاه شاهزادگان و خوانین ساختند.

چشم اندازی از فراز «منار مرگ»

در سراسر خراسان و مواراء النهر شهری بزرگتر و پر جمعیت نه از بخارا
نمیتوان یافت.

(ابواسحق ابراهیم اشتری)

سمرقند و بخارا حتی از زمانهای بسیار دور یعنی از دوران افراسیاب هم رقیب یکدیگر بوده‌اند. برطبق افسانه‌ها و روایات، سیاوش بنیان گذار بخارا بدست افراسیاب شاه کشته شد. گفتن اینکه کدام یک از این دو شهر قدیمی تراست کاریست بس مشکل ولی در هر حال میدانیم که در قرن ششم یک نفر حاکم ترک، بخارا را به پایتحتی بر گزید و نیز میدانیم که یک قرن بعد قلعه‌ای بشکل بنات النعش در آنجا ساخته

شد. در زمان سامانیان بخارا شهری بزرگ و پایتحت یک امپراتوری بود. پس از مرگ تیمور پایتحت امپراتوری روزگاری که هنوز هم رمی داشت به شهر بخارا منتقل گشت تا صدها سال بعد بخارا از بزرگترین شهرهای آسیای مرکزی بشمار میرفت.

زمان، بخارا را از گزند ویرانی مصون نگهداشته است و نسبت باین شهر که در

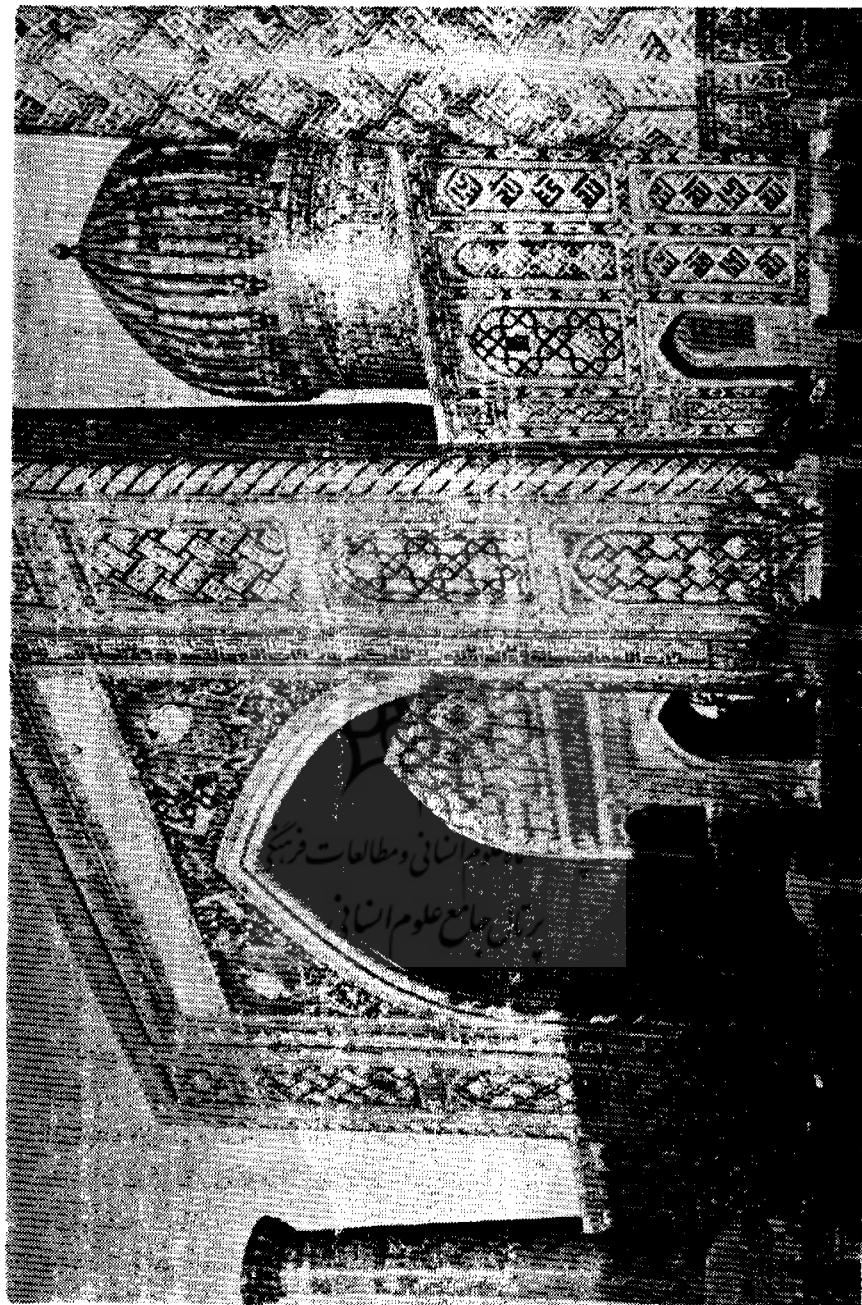
قلبیاً بان فرار گرفته بیش از سمرقند توجه داشته است. گرچه امروزه، همانطوری که قبل اذ کر نمودم، سمرقند شهر بزرگ و مدرن‌تر می‌باشد بخارا از جهات بیشماری شهریست موزه‌ای. ممکن نیست بنایی را پیدا نمود که بتواند با «مسجدی بی خانم» یا «شامز نده» سمرقند برابری کند، اما بخارا خود بنهایی بنایی است از هنر آسیای مرکزی.

منار کالیان که آنرا منار بزرگ یا منار مرگ نیز می‌نامند بیش از هشت قرن است که بر تمامی شهر بخارا مسلط است. از سکوی فوکانی اش، که صدای مؤذنین طی صدها سال از آنجا بگوش مؤمنین میرسیدو آنها را بمنازع می‌خواند، می‌توان منظره‌ای از تمامی شهر را دیدار جمله: محل‌های جدید با سرسبزی و خرمی بیش از اندازه‌شان، ارک شهر، بامهای ذرگون و بیشمار خانه‌های قدیمی، گنبد بازارهای سرپوشیده، انتهای گلدهای و منارهای که بر نگ آبی هستند و خیابانهای باریک که بطور مارپیچ از جلوی خانه‌ها گذشته وارد میدانهای کوچکی می‌شوند که تصویر چهار چوب‌های کنده کاری در حوضها منعکس شده، سپس از طاقها و معابر سردی عبور می‌کنند و سرانجام به حصارهای ضخیم سنگر شهر ختم می‌شوند.

صحاری مجاور گرد و غبار و گرمای شن‌ها را بداخل شهر می‌آورند. تپه‌های بیشمار که هر یک بقا یای شهری را در زیر خود نهفته‌دارند تا فرسنگها مسافت، صحاری اطراف بخارا را می‌پوشانند.

موقعی که تپه‌های شنی بحر کت در می‌بیند، گاهی سکه‌هایی که در اثر گذشت زمان بر نگ سبز در آمدند و یا نکه‌های سفال و آجرهای قدیمی از زیر شنها پیدا می‌شوند.

اما از فراز منار کالیان نمی‌توان تپه‌ها را دید چون در زیر آبوده گرد و خاک و در آنسوی باستانهای سرسبز، ساختمانهای مدرن و کشتزارهای ساکسول Saksaul قرار گرفته‌اند. این شهر موزه‌ای پایی بر جا مانده و ساکنان آن در حفظ و نگهداری قلب شهر که بسیار قدیمی است، کوشانی باشند. هنکامیکه به اوتوبیلهایش که در پایی ارک شهر، یعنی همانجا بیکه یا کقرن بیش جلادان سرتاسر دین و گردنشکشان را از تن جدا نمی‌کردند،

پارک نموده‌اند یا به دخترهای گلدار پوشیده و بهرسو درحر کنند یا به جهانگردانی که دور بین‌ها یشان را برای فیلمبرداری از بنای مسجدی هیزان می‌کنند، نگاه کنید، متوجه می‌شوید که کهنه و نوباهم آهنگی خاصی دست بدست هم داده‌اند.

حال اگر از بالای منارها پائین آئیم و لحظه‌ای چند در شهر گردش کنیم، دیدنیهای زیادی را بچشم خواهیم دید: یک‌جا مسجد کوچک و مسحور کننده‌ای را می‌بینیم در جای دیگر بنای قدیمی باستونهای چوبی و کنده کاری شده‌اش، کمی دورتر درخت تنومند هزار ساله‌ای را با خانه‌های اطراف آن مشاهده می‌کنید و بالاخره ممکن است شما هم مثل من از دیدن بازارهای سرپوشیده دچار شگفتی شوید. فقط تعداد انگشت شماری از این ساختمانها که مربوط به اواخر قرون وسطی می‌باشند تا بامروز پابرجا مانده‌اند و از آن جمله میتوان بازار گوهرفروشان و بازار صرافان را نام برد.

«عنوانین و القاب»^۱

در میان اسناد روایت ایران و اطربیش نوشته جیمز موریه سفير انگلیس در دربار فتحعلیشاه ملاحظه شد که بخواهش سفير اطربیش طرز نگارش عنوانین والقب رادر نامه‌های رسمی سلطان به پادشاه ایران بشرح ذیر قلمی نموده است:

تاریخ نامه سی ام ژوئن ۱۸۱۶ است.

عنوانی که برای پادشاه ممالک محروسه ایران باید نوشت:

اعلیحضرت جمشیدسریر - قدر قدرت خورشید ضمیر - شاهنشاه فلک‌جه - بهرام غلام ستاره سپاه - خسرو عدل گستر - داور دار اچاکر - سلیمان تخت - فریدون بخت - دستان تدبیر تهمتن توان - پرویز سریر - آرایش کمال - مهر چهر - هلال رایت - تیر دیر - مرینخ رامت السلطان الاعظم والملك الاعدل الاكرم السلطان بن السلطان والخاقان بن الخاقان شهریار تاجدار - گردون وقار - ظل مددود حضرت پروردگار - شهریار زمان و زمین - قهرمان الْأَعْيُن - مالک ازمه الام - ملك ملوك العرب والمجم - ابوالنصر والفتح والظفر فتحعلیشاه قاجار - شاهنشاه ممالك ایران خلد الملکه وسلطانه واید علی العالمین احسانه.

۱- از کتاب «دوابط ایران و اطربیش» تألیف آقای محسن مفخم که در دست چاپ است.